

Maximilián Kolbe proti bezbožnej tlači

sv. Maximilián Kolbe

22. augusta 2019 + História

Jezuita P. Abel [1] nazývaný aj apoštolom Viedne, popisuje zhubný dopad zlej tlače na klasickom príklade. Raz bol zavolaný k chorému. Keď umierajúci zazrel kňaza, ukázal mu celý stoh novín naskladaných v rohu izby a rozprával mu nasledujúci príbeh: „Pozrite, otče, toto je najväčší nepriateľ môjho života. Bol som synom zbožných rodičov, ktorý ma dobre vychovali, a to až tak, že som ešte počas univerzitných rokov bol dobrým katolíkom. Keď som sa stal lekárom, považoval som za vhodné predplatiť si takzvanú tlač pre inteligenciu, menovite jedny židovské noviny. Prvých štrnásť týždňov ma hnevali neustále výpady onoho denníku proti mojej viere, potom som sa však stal ľahostajným a počas jedného roku som zanechal všetko náboženské praktizovanie a stal sa neveriacim, až do tej chvíle, keď mi Božia milosť znovu moju vieru navracia.“ Nie inak pôsobí tlač na ľud.

Oprávnené si sťažuje ľudový spisovateľ Wetzel [2]: “Hľadte na dnešný svet, ako sa za posledných desať rokov zmenil! Kto seje bezbožnosť medzi ľuďmi? Kto mu berie nádej na nebo a zavinil, že ľud v pozemských slastiach a potešeniach hľadá svoje šťastie? Kto utlmil svedomie v srdciach? ... To všetko je dielom nepriateľskej tlače voči Cirkvi. Vo veľkých európskych mestách celé zástupy podplatených škrabákov vylievajú každodenne žlč na všetko katolícke. Stovky novín opakujú to isté, a tak sa jed dňom za dňom pchá do stoviek tisícov rodín a otravuje milióny duší. Tak pracuje obrovská mašinéria dennej tlače, ktorá stojí v službách bezbožnosti a zlých mravov.

Ani Lassalle [3], aj keď bol sám socialistom, vidiac nesmierne množstvo zla páchaného tlačou sa nemôže zdržať jej odsúdenia: “V jej luhárstve, podlosti a nemorálnosti ju snáď prevyšuje len jej vlastná hlúposť. Ak nepríde v našej tlači k zmene, a ak to bude toto šialenstvo ďalších päťdesiat rokov pokračovať, potom príde k úplnej otrave ducha ľudí – To je najväčší zločin ktorý poznám.”



Je čas, a to najvyšší čas, aby došlo k zmene.

Prvým krokom k zmene je úplný bojkot zlej tlače; a následne podpora tej dobrej.

V danej súvislosti sú bolestné Wetzlove slová: „Bezbožná tlač by nikdy nedosiahla takého rozvoja, keby milióny katolíkov nepodporovali Cirkvi nepriateľské a tzv. nezávislé časopisy a denníky, či už ich

predplatným, alebo spoluprácou.“ A otec Kolbe[4] na Piatom rakúskom zjazde katolíkov volí dokonca ešte ostrejšie slová: „Čo povedať o národe, ktorý platí za svoje vlastné ponižovanie? Nenachádzam pre to slová! A táto hanba padá na katolíkov, neustále urážaných tisícmi denníkmi. Tieto nehanebne posmešné noviny sa tlačia pre nás, katolíkov! Nie sú však zasielané anonymne ako tlačoviny ktoré majú niekomu uškodiť, ale my sami si ich objednáваме a platíme za ne. Je snáď možné byť slepým voči tak vážnemu nebezpečiu? A táto naša zaslepenosť sa stáva priam zločinom, lebo nielenže proti zmienenému nebezpečenstvu nebrojíme, ale prechovávaním a čítaním zlej tlače za urážky a výsmech viere platíme! Na nás katolíkoch sa vskutku naplňujú slová proroka: „Po stene hmatáme tak ako slepci, tápame ako bez očí, ako za šera na poludnie sa potácame cez živých akoby boli mŕtvi [Iz 59, 10].“

Biskup Zwerger [5] k tomu hovorí: “Kto dáva peniaze na zlú tlač, ten vedie vojnu proti Cirkvi a nemôže sa nazývať skutočným katolíkom.” Mohučský biskup Ketteler [6] ide ešte ďalej a hovorí, že kto je voči tlači ľahostajný, ten nemá právo nazývať sa verným synom Cirkvi.

Kardinál Nagl [7] napísal roku 1911: “Povinnosťou každého katolíka je vystupovať na obranu katolíckej tlače a podporovať ju modlitbou, slovom a činom.”

Zaragozský arcibiskup [8] na kongrese katolíckych novinárov v roku 1910 neváhal prehlásiť: “Je veľa bohatých katolíkov, ktorí svoje bohatstvo používajú na to, aby podporili nové kostoly a kláštory, alebo ich skrášlili obrazmi svätých. To je bezpochyby skvelá vec! Ale bohužiaľ, jedna nešťastná nehoda to môže všetko zničiť, zatiaľ čo plody dobrých novín sú priam nezničiteľné. Nebolo by azda lepšie zakladať veľké denníky pre dobro ľudu? Noviny sú v dnešnej dobe rýchlopalným delom. Boh to tak chce!”

Nie inak sa na vec pozerajú pápeži.



Zdroj: commons.wikimedia.com

Už Pius IX. hovoril: “Je svätou povinnosťou každého katolíka podporovať tlač a šíriť ju medzi ľuďmi. Dobrá tlač je najužitočnejším dielom, ktorým sa získavajú zásluhy.”

Lev XIII. hovorí: „Zlá tlač priviedla do záhuby kresťanskú spoločnosť, je teda nutné postaviť proti nej tlač dobrú. Katolíci by nemali ustávať v práci pre svoju tlač, pamätajúc, že dobrá tlač je neustávajúcou misiou.“ A v prejave ku katolíckym novinárom z 21. februára 1879 uviedol: „Sme presvedčení, že naša doba vyžaduje práve tieto prostriedky (katolícke noviny a časopisy) a rozhodných obrancov. [...] Vzbúrenci sa usilovali o tom, aby medzi ľud rozšírili celý rad denníkov, ktorých hlavným cieľom bolo útočiť na pravdy viery, nahradiť Cirkev a zasiať do duší zhubné názory. [...] Lebo vydavateľská činnosť je v dnešnej dobe považovaná za hlavný prostriedok zmieneného plánu, preto je tiež hlavnou povinnosťou katolíckych novinárov tento prostriedok, používaný nepriateľmi k zhube spoločnosti a Cirkvi, premeniť na spásny prostriedok pre ľud a využiť ho k obrane Cirkvi.“

Svätý otec Pius X. napísal v roku 1905 mexickým biskupom: „Čo sa týka denníkov a novín, chcel by som všetkých triezvo uvažujúcich presvedčiť, že je nutné všetkými silami usilovať sa o to, aby katolíci čítali iba skutočné katolícke časopisy a denníky. To je podľa môjho názoru v dnešnej dobe najdôležitejšia vec.“

A v roku 1908 sa pri audiencii duchovných vyjadril dokonca ešte silnejšie: „Ani ľud, ani duchovní si neuvedomujú význam tlače. Hovoria, že predtým tlače nebolo, a nechápu, že sa doba zmenila. [...] Nadarmo budete stavať kostoly, poskytovať duchovné cvičenia, zakladať školy, všetky vaše práce a vaše snaženia vyjdú navnivoč, ak nebudete schopní vládnuť zbraňou vhodnou k útoku i obrane – vernou a čistou katolíckou tlačou.“

Arcibiskup z Pisy [9] dodáva: „Vy kázate v nedeľu, a noviny kážu každý deň, každú hodinu. Vy prehovárate k veriacim v kostole, a noviny idú za nimi až do bytu. Vy hovoríte pol hodiny, alebo hodinu, a noviny neprestávajú hovoriť nikdy.“

Čo sa týka katolíckej tlače u nás, máme mnoho nedostatkov. Existujú síce niektoré silnejšie centrá, ale prevažne máme čo do činenia s roztriešteným, hoci niekedy veľmi veľkým, úsilím jednotlivcov.

Stále nám chýba spoločná zhoda na tejto práci a vzájomná pomoc. Spoločnosť ju stále dostatočne nedoceňuje, aby sa katolícka tlač mohla postaviť na pevné nohy. Nepriatelia Cirkvi majú milióny a miliardy dolárov a robotník na poli katolíckej tlače musí viac napnúť síl, aby svoju prácu zdokonaľoval a rozšíril, lebo skrátka musí na tomto poli bojovať perom, a preto sú u nás plody katolíckej tlače stále veľmi, veľmi skromné. Vychovať laických spolupracovníkov a zaistiť vydavateľstvu hmotné prostriedky, je asi najpálčivejší problém.

Výsledok nie je valný. Málo je totiž takých, ktorí by za svoju povinnosť považovali šírenie dobrej tlače. [...] Daj Bože, aby všade vznikali skupiny, ktorých cieľom bude šíriť dobrú tlač, nech sa obnoví tvár zeme [Žalm 103, 30].

Tí, ktorým Pán Boh aspoň trochu nadelil bystrosť pera a nadanie v akejkoľvek oblasti novinárčiny, nech spoločne používajú týchto Božích darov k tvorbe čo najlepšej tlače. A to sa netýka iba laikov. Nech sa katolíkom dostane dobrej duchovnej stravy.

Rukopis sv. Maximiliána M. Kolbeho pravdepodobne zo začiatku roku 1919 (tlačou nevyšlo). Krátené.

[1] P. Heinrich Josef Maria Abel SJ (15. 12. 1843 – 23. 11. 1926) – nemecký kazateľ, ktorý vo veľkej miere prispel k obrode duchovného života vo Viedni, usporadúval exercície, organizoval zbožné bratstvá a púte. Na náboženskej obnove spolupracoval s viedenským starostom Karlom Luegerom.

[2] P. Franz Xaver Wetzel (1849 – 1903) – vo svojej dobe populárny švajčiarsky ľudový spisovateľ, dlhoročný dekan a mestský farár Altstätten v kantóne St. Gallen.

[3] Ferdinand Lassalle (13. 4. 1825 – 31. 8. 1864) – židovský politik a spisovateľ narodený vo Wroclave, je považovaný za jedného z tvorcov sociálne-demokratického politického smeru.

[4] P. Viktor Kolb SJ (13. 2. 1856 – 2. 11. 1928) – jezuitský ľudový misionár narodený v Potůčkách, nemecky Breitenbach, v Krušných horách. Jeho slávny prejav z roku 1905 na V. rakúskom katolíckom zjazde bol podnetom ku vzniku rakúskeho spolku *Piusverein zur Förderung der katholischen Presse*, ktorého hlavným cieľom bola podpora katolíckej tlače a boj proti židovskej liberálnej tlači.

[5] Mons. Johann Baptist Zwerger (23. 6. 1824 – 14. 8. 1893) – biskup rakúskeho Seckau, jeden z koncilových otcov I. Vatikánskeho koncilu.

[6] Viz Te Deum 3/2009 a 4/2009.

[7] Mons. Franz Xaver Nagl (26. 11. 1855 – 4. 2. 1913) – viedenský arcibiskup, kaplán na cisárskom dvore a profesor seminára Sankt Pölten.

[8] Je mienený Mons. Juan Soldevilla y Romero (29. 10. 1843 – 4. 6. 1923) – arcibiskup Zaragozy a kardinál, kráľovský kazateľ a rytier kráľovského rádu Izabely Katolíckej; vo veku 79 rokov bol zavraždený anarchistickou skupinou Los Solidarios.

[9] Mons. Pietro Maffi (12. 10. 1858 – 17. 3. 1931) – kardinál a biskup z Pisy, v kňazských rokoch pôsobil ako pápežský komorník.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/maximilian-kolbe-proti-zlej-tlaci/>